

TONE TRDAN:

Od Ribn'ce do Rakitn'ce

Pozabili so dežnik.

»Prinesi ga sem«, so kričali.

Matevžek je stal še vedno neodločen na vrhu hriba in gledal za onimi v dolini. Nazadnje je vendarle pobral dežnik in v svojih velikih škornjih štorljajal za njimi, ki so bili že daleč za vasjo.

Dobre četrte ure so hodili do kraja, kamor je bila voda naplavila velike kupe lesa in čoln.

»Kdo gre ponj?« je vprašal Vinko, »treba ga je rešiti iz vrbovja in poriniti tja do one smreke, potem odbrzimo navzdol.«

»Jaz ne grem«, se je oglasil Ivan.

»Tudi jaz ne«, je hitro siknil Tone.

»Naj gre Matevžek«, je pomislil Vinko.

»Naj gre, le naj gre. Povej mu, Vinko, da mora iti, če ne ga nabijemo«, se je hihital Ivan.

V tem je prikrevsal Matevžek. Mokro je imel v čevljih in zeblo ga je.

»Matevžek! Mi smo sklenili, da se ti sezuješ čevlje, zavihaš hlačnice in zapelješ čoln do one smreke. Potem gremo vsi noter in odrinemo proti vasi

in še dalje.« Tako je Vinko prvi pozdravil ubogega fanta.

»Mene zebem«, se je branil.

»Kaj te bo zeblo, takega junaka!« je takoj potrdil Tone, vesel da ne bo treba njemu gaziti velike in mrzle vode.

In že sta mu Vinko in Ivan zavihala hlačnice visoko gori čez kolena. Matevžek si je še sezul čevlje in gazil do čolna. Na opolzku bregu mu je spodrsnilo, prijel se je za smrekovo vejo in moker do pasu porinil čoln do kraja, kjer so lahko vstopili ostali trije.

Niso še dobro posedli, ko jih je val zanesel na sredo potoka in že so odbrzeli z veliko naglico po narasli vodi. Ni jim bilo treba veslati. Tone je sedel na sprednjem koncu, Vinko pa je zadalj krmari. In tako so srečno jadrali proti jugu.

Prišli so do prvega mostu. Voda je segala skoraj do lesa. Le za komolec je bilo prostora pod mostom. Takoj so zlezli v čoln kot sardine drug poleg drugega. Čoln je švignil pod mostom. Srečno so prišli preko, le Matevžka je ujel tram že pri izhodu, ker je prezgodaj pomolil glavo ven. Njegov preluknjani klobuk je plaval po vodi. Nazadnje ga je le dobil z Ivanovo pomočjo.

»Malo me je pa vseeno ujel tram«, je rekel in se popraskal po glavi.

Dež je lil. Razpeli so dežnik. Posekli so na sredino in se stisnili skupaj kot piščeta pod kokljo. Ta koklja je bil Vinko, Matevžek pa je bil zadalj. Na desno ramo mu je curljalo od dežnika.

Plovili so dalje. Kam? Niso vedeli, le stiskali so se kot prezeblji ptički. Dežnik je bil raztrgan. Prerivali so se sem in tja. Mokri so bili.

Potok je napravil velik ovinek. Pri Španovem mlinu je bil velik jez.

»Tam pri jezu ne bomo mogli preko«, je razlagal Tone.

V trenutku so bili tam.

»Zapeljimo h kraju«, je ukazal Vinko in krmilo tako naravnal, da je čoln

pristal ob jelái. Tone se je vjel za ve-
fo.

»Potegnimo ga na suho in prenesimo
ga pod jez«, je rekel Ivan, »potem lah-
ko jadramo naprej.«

»To bo še najboljše«, se je domislil
Matevžek, ki se mu je kar dobro zde-
lo na čolnu, čeprav se je tresel od mra-
za kot šiba na vodi.

»Ho-ruk! Ho-ruk!«

In že je bil na suhem. Spravili so ga
pod jez in hiteli dalje, dalje...

Teta Urša, ki je nesla na glavi zmes
v Španov mlin, je videla kako so veli-
ki valovi premetavali čoln. Toliko je
še vedela, da so neki paglavci v njem,
Matevžka pa le ni spoznala.

»Ježuš Marija, sam Bog se jih usmili
in sveti Lenart!« je dejala vsa v stra-
hu. Še prekrižati se je hotela, pa ni
šlo. Kmalu bi bila spodrsnila na opolz-
ki brvi, ki je peljala čez potok k Špano-
vim.

Iz hišnih oken ob vodi so zijali ljud-
je v to čudo: široko »marelo« na čol-
nu, ki so ga valovi butali sem in tja.
Staro in mlado je hitelo na prag. Neka-
teri so pomilovali nesrečno četvorico,
stare ženice so se križale. Stari Rok je
ustavil svoj kolovrat, pustil na pol do-
delan lonec na njem in pomolil pleša-
sto glavo skozi lino svoje bajte, nekaj
zamrmral in šel spet na delo.

Pristava. Most.

»Vinko! Na desno, na desno!« je
trepetal Ivan.

»Ne, rajši na levo. Levo vozil« je
zaskrbelo Toneta.

»Pazi, paz — « je zazijal Matev-
žek.

»Treskl«

V splošni zmedí je čoln z vso silo
treščil v zidani steber pod mostom.
Dežnik je odletel v vodo. Prednji ko-
nec čolna je bil ranjen. Zevala je za
dva prsta široka luknja, ki jo je moral
tiščati Matevžek, da ni vdírala voda.

»Tiščí, Matevžek!« je vpil Vinko.

Le slučajno je zaneslo čoln ob vrbe
na breg. Ivan se je opríjel male jelke.
Izstopilj so iz čolna vsi premražení in
premočení. Čoln je Vinko privlekel k
jelki.

»Fantje, jutri pojdemo spet in se pe-
ljemo tja do svete Marjete na polje
in še dalje.«

»Jaz grem.« je prítrdil Vinko Tone.

»Jaz sigurno pridem že dopoldne,«
se je ojunačil Ivan.

»Jutri je nedelja. Mene ne bo. Po-

poldne moram na pašo,« se je otepal
Matevžek z vsemi štirimi.

»Če gremo vsi trije, boš šel ti tudi,
pa amen!« je zaklical Vinko.

»Zdaj pa gremo lahko v ožago, da
se posušimo,« se je spomnil Tone.

»Matevžek, nič ne povej naši materi,
kje smo bili. Drugače že veš, kaj te
čaka,« je požugal Vinko.

Matevžku je bilo težko pri srcu. Ču-
til je, da mora Vinka ubogati, saj pri
njih služi. Sicer ga je imel rad. Tudi
Toneta in Ivana. In z veseljem je šel z
njimi povsod; le bal se je Nosanke,
svoje gospodinjje. »Lahko me zapodi.
Kam bi šel?« je časih pomislil. »In oče,
kaj bi rekel?« Mraz ga je stresel, na-
prej ni niti več pomislil. Šel je za oni-
mi tremi, ki so vsi bežali daleč zadaj
za njivami in travniki v ožago. Skozi
vas si niso upali. Bog ne daj, da bi bila
Nosanka videla Matevžka. Prav goto-
vo je mislila, da seka drva in skrbi za
živino.

3.

Pri podružnici sv. Petra je pravkar
odbilo štiri. Matevžek je poslušal. »Še
malo se posušim, potem je zadnji čas,
da zginem za kozolci domov v hlev in
nakrmim živino,« si je mislil, ko je
stopil za onimi v ožago.

Ožaga. Kdo izmed otrok se je ne
spominja z veseljem in tiho željo v sr-
cu, da bi spet kmalu kje ožigali...? Nizka,
lesena koliba, časih tudi zidana
koča — je bila pol življenja vaških
otrok. Samevala je ob cesti. Zunaj je
bil poln kup črepinj, ostanki ubitih lon-
cev. Ob steni znotraj so bile postav-
ljene klopi, časih tudi navaden lesen
tram, kjer so posedali vaški očanci ob
dolgih jesenskih in zimskih večerih.
Pripovedovali so si novice iz vsega sve-
ta. Tudi marsikatero pametno so ča-
sah razdrli. Na sredi je bila zidana peč
v obliki poloble, spredaj odprta, da je
uhajal dim na prosto ali v dimnik, če
je bil postavljen. Ob straneh je bilo
dvoje žrel, kjer so gorela drva.

Dim se je valil iz peči. Tam so se vi-
deli črni lonci. Pokriti so bili s črepi-
njami. Lesena okna brez šip so tudi
služila, da je dim našel pot ven. Zato-
lo in zadušljivo je bilo v ožagi, dokler
se nisi navadil. Prijetno je dišalo po
pečenem krompirju. Tu je časih pol
vasi peklo krompir. Jeseni so mali »fr-
cki« dajali v žrelo koruzo, ki je pokala,
da je bilo kaj.

(Dalje prihodnjíš)

Manica:

Prošnja Miklavžu

Janček in Vidka pri peči sedita —, v mislih k svetniku Miklavžu hitita. V tem, ko se Vidka vsa v sreči nasmiha — Janček globoko iz srčeca vzdihá: »Daj, o Miklavž mi, košaro rožičev — hoben, trobente in nekaj topičev! Moji desnici podeli mič tako — da bom premagal porednega Jako! In ne pozabi še konja in biča —, rad bi pojezdil tja gori vrh griča!« »Sveti Miklavž«, zdaj Vidka zakliče — »prosim, prinesi mi vse, kar me miče: pehar cekinov in pisano krilo —, ker se mi staro je že obrabilo. Zraven, seveda, še bebi-co zalo —, sladkih piškotov še tudi vsaj malo!«

Tisti hip mati je v sobo stopila — čula je, kaj sta otroka prosila. Pa ju poboža in reče smehljaje: — »Nikolaj vsem bi ustregel najraje. Ali ta kriza, ki zemljo pretresa — segla je menda že gori v nebesa. Dobri svetnik pač ne more sedaj — kot je bil vajen deliti nekaj. Saj upošteva vse prošnjice vroče —, toda prinese le, kar je mogoče. Tudi če morda podaril bo malo — za vse, otroka, sta dolžna mu hvale!»

Levec Peter — dijak:

Sv. Miklavž

Nebeški ključar že odklenil je raj.
Glej, angelov ven se krdelo
usuje, med njimi gre škof Nikolaj.
Na licih čestitih igra mu smehljaj
in gladi si bradico belo.

Tam, kamor še bele ceste ne drže,
z gozdovi se hišica brati.
Iz bornega domčka pa k nebu kipé
Tomažka brez staršev pregorke želje,
da dolgo ne more zaspati.

Otroška se srea nocej veselé.
Veselje pa noče objeti
sirote, ki svet mu je ta le gorjé.
Po glavici bolne mu misli rojé,
če zgreši dobrotnik ga sveti.

Že zgodaj na nogah, veselo hiti
nebeške okusit slaščice.
V peharju pa mucek udobno leži,
kolovrat vrti, zadovoljen smrči.
Ubožec pa šteje — solzica.

VI. R.:

Andrejčku

Velik si postal, Andrejček:
prvi razred obiskuješ.
V šoli pa si se pokvaril —
vame nič več ne veruješ.

Da te v veri spet potrdim,
ti poklanjam ta darila.
Zanje staršem se zahvali,
ki sta ti jih izprosila.

A v bodoče se poboljšaj
in ne bodi tak brezbožnik,
sicer lahko se zgodi ti,
da imel boš prazen krožnik...

Napisano v Nebesih, 5. decembra 1938.

Sv. Miklavž.

VI. R.:

Jurčku

Tako sem lani ti naročil.
da moraš vse od kraja jesti.
Vesel sem, ker si me ubogal,
zato pa — glej — daril z Nebes ti.

A letos — le poslušaj dobro —
ti dajem nova navodila.
Če do prihodnjic jih izpolniš,
se miza bo dobrot šibila.

Ne bodi godrnjav kot kužek
in z Anico se ne prepiraj,
zvečer zaspi takoj, ko ležeš,
pri nalogah se ne obiraj!

Ne piši jih pod noč pri luči!
Da znal boš zanje, v šoli pazi!
Občuj le s pridnimi učenci,
po tramih se nikar ne plazi!

O, še imaš napaake, Jurček!
Veliko jih je, kar na pare.
Še te odpraviti bo treba,
potem boš šele fant od fare...

Napisano v Nebesih, 5. decembra 1938.

Sv. Miklavž.

Kos Vladko — dijak:

1. december

Že dvajset let svobodni dom
v nebo se naš dviguje,
in vsem nemirom in skrbem
čvrsto vselej kljubuje!

Že dvajset let je mir povsod
od juga do Triglava,
in mirno naš jadranski brod
po morju sinjem plava.

Da, dvajset let naš dom stoji
odkar je strl okove,
odkar svobode žar blesti
na tihe nam domove.

A prej veselja ni bilo,
vsak dan je bil trpjenje
in narod klical je glasno
roteč: »Osvobojenje!«

In prišlo je... O, vsem, o vsem!
za sinom sin je padal,
za ceno to je bratom trem
svobode mir zavladal.

In danes, ko je dvajset let,
odkar smo dom zgradili,
naj ve, naj čuje širni svet:
edini bomo in smo bili!

VLADIMIR RUSALIEV:

Srna in volkulja

Volkulja je preganjala srno. Ko se
ji je približala, se je srna ozrla in za-
prosila:

»Pusti me, volkuljica, nikar me ne
pojej! Doma imam otroke. Lačni so in
me čakajo! Ne ubijaj me!«

»Tudi jaz sem lačna«, je zarentačila
volkulja in začela še hitreje teči.

»Ali nisi tudi ti mati?« je spet zaso-
plo izregovorila srna. »Bodi mi usmi-
ljena in me pusti!«

I volkulja se je res usmilila in jo
pustila.

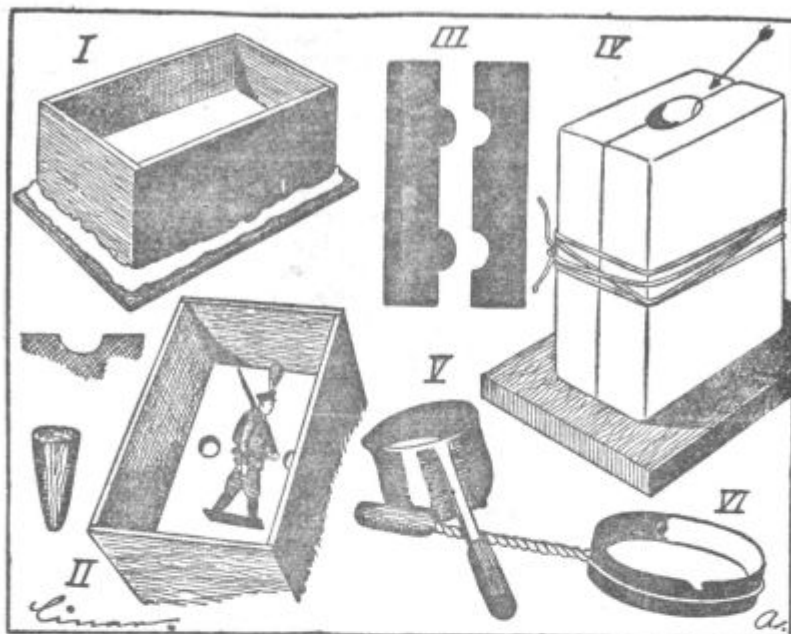
»Naj živi ta ljubeča mati!« je zaše-
petala in se vrnila.

V tiste mhipu sta počila dva strela.
Ko je potihnil odmev, je na gornji
strani jase ležala mrtva ena mati, na
spodnjem koncu pa druga.

Lovci so bili okrutnejši in bolj brez-
srčni kakor živali...

(Iz bolg. prev. K. Špur in St. Atana-
sov.)

Mi si vlivamo cinaste vojake sami

Nič ni lažjega kakor ulivanje cinastih vojakov. Kalupov zanje tudi ni težko napraviti. To vam bomo takoj pokazali. Najprej si morate preskrbeti izgotovljenega cinastega vojaka. Lahko si ga izposodite pri tovarišu, ali pa ga kupite za nekaj dinarjev v trgovini z igračami. Nabavili si boste seveda vzorec vojaka, od katerega bi hoteli imeti celo četo ali vojsko. Nato izdelate iz tanjšega lesa okvir brez dna. Okvir naj bo toliko velik, da bo imel v njem vojak, ki ga uporabljate kot vzorec, dovolj prostora. (I. podoba.) Okvir položite na desko, ki je nekoliko večja

od njega samega, nakar zamažete reže nad okvirjem in dnom, kakor tudi kote in pokončne robove s kvejem ali kitom. Sedaj zmešate primerno količino sadre z mrzlo vodo, da dobite ne preredko, a tudi ne pregesto kašo. Paziti je treba, da se sadra popolnoma razstopi, da ne ostanejo v njej nikake grude in gredice. Sadreno razstopino vlijte v okvir, in sicer samo do polovice njegove vršine. Cinastega vojaka namažite dobro z oljem ter ga vtisnite v sadro, ki se je začela polagoma strjevati, tako, da ga je polovica pogreznjena vanjo, ostala polovica pa leži iznad površine. (Podoba II.) Konico položite od vojakove glave do ustrezajo-

če stranice okvirja lijasto prikoničeno zagozdo, kakor je naznačeno na sliki. Tudi to zagozdo vtisnete samo do polovice v sadro. Ko ste s tem gotovi, počakajte toliko časa, da se sadrena kaša popolnoma strdi, nakar zvrtate z nožem ali kakim drugim orodjem na levi in na desni od vojaka dvoje lukenj. Luknji naj bosta majhni in skodeličaste oblike, kakor ju kaže načrt poleg II. podobe. Globelici je treba skrbno zgladiti in osnažiti, nato pa globelico, sadro, vojaka in zagozdo prevleči z oljem. Poleg vsega vlijte novo sadrino razstopino tako, da je okvir do roba napolnjen. Ko se je snov v okvirju dobro presušila, odtrgate dno, odstranite okvir in dobljeni kalup z največjo previdnostjo razkoljete v dva dela. III. podoba kaže, kako sta nastala v sadri na zgornji polovici dva nastavka, ki se prilagata globeli spodnje polovice. Ta dva nastavka preprečita premikanje obeh delov kalupa, in pomagata, da ju lahko pravilno zopet sestavite. Ko ste odstranili še cinastega vojaka in leseno zagozdo, je kalup gotov. Če ste zagozdo pravilno vložili, sta dobili na vrhu predorček, skozi katerega lahko vlivate razstopljeno kovino. Če se vam ta predorček ni dočela posrečil, ga lahko še vedno popra-

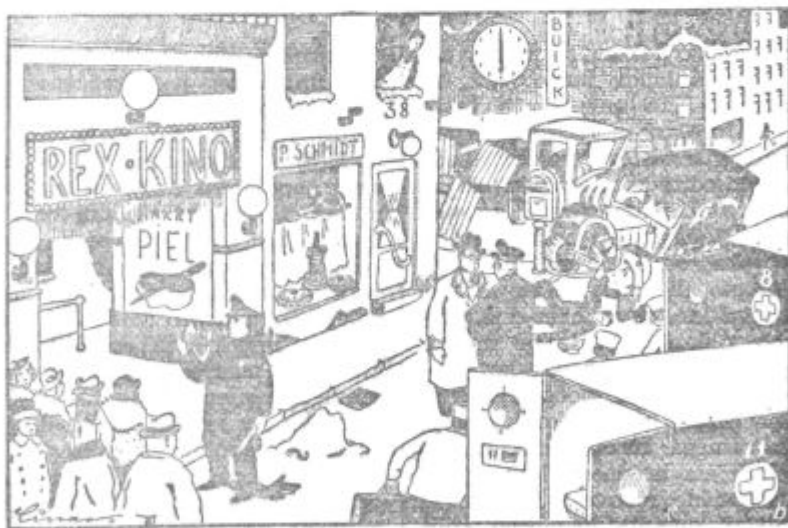
vite in zgladite z ostrim nožem, paziti pa morate pri tem, da ne poškodujete odtisa, ki ga je pustil v sadri cinasti vojak.

Z vlivanjem pričnite šele naslednji dan, ko se je kalup dobro presušil in postal dovolj trden. Oba dela kalupa zložite skupaj in ju povežite s vrvice. Nato ju tako postavite na desko, da je odprtina za vlivanje raztopljene kovine zgoraj. (IV. podoba) Bog obvaruj, da bi držal pri vlivanju kalup v rokah. Lahko bi se prav pošteno opekli. Cin, ki ga rabite za vlivanje, si nabavite v trgovini z železino. Prodajajo ga v palicah. Iz ene palice si boste napravili prav lepo število vojakov. V isti trgovini lahko kupite tudi manjšo topilno posodo. Če ste v stiski radi denarja, si jo izdelajte sami iz snažne pločevinaste škatlje, v kakršni prihaja na trg voščilo za čevlje. Rob škatljice izoblikujte na enem koncu v liček, iz

močne žice pa si napravite držaj, ki ga obložite z lesom. (V. in VI. podoba) Nadaljnje opravilo ni nikaka umetnost. V topilni posodi razstopite nekoliko cina in ga, ko je primerno tekoč, vlijte previdno skozi zgornjo odprtino v kalup. (Mesto je označeno na IV. podobi s puščico.) Kovina se strdi skoraj hipoma. Počakajte le nekaj časa, nato pa brez skrbi razvežite kalup in vzemite iz njega odlitega vojaka. Paziti morate seveda, da si pri tem ne opečete prstov, ker je odliv še vroč. Na glavi ima vojak običajno kovinasto bulico, ki je nastala ob spodnjem koncu predorčka. To je treba odpiliti, odpiljeni drobec kovine pa lahko uporabite pri naslednjem vlivanju.

Ko so se vlití vojaki ohladili, jih zgladite ob robovih z nožem. Končno jih lahko tudi poslikate, pri čemer uporabljajte čim bolj žive oljnate barve.

Ali znate pravilno opazovati

Pred sabo imate zelo razgibano sliko s ceste. Dobro si jo oglejte — kakih 5 minut imate časa — zato pa jo prekrijte s kosom papirja in poizkusite odgovoriti na ta-le vprašanja:

1. Kaj se je zgodilo?
2. Pred katerim poslopjem je nastala nesreča?
3. Kaj je napisano na reklamnih deskah obeh bližnjih poslopij?
4. Kakšno hišno številko ima ogalno poslopje?

5. Ob kateri uri se je zgodila nesreča?

6. Ob katerem letnem času?

7. Koliko stražnikov je navzočih in kaj delajo?

8. Koliko rešilnih voz je prihitelo na pomoč in kakšne številke imajo?

9. Ali se je ponesrečil tudi kak pesec?

10. Ali so nesrečo opazili tudi drugi ljudje?

11. Ali je na podobi mož s cilindrom?

12. Ali je na sliki avtomobilska reklama?

Pokaži sliko še svojim tovarišem, da boš videl, kako bodo oni prestali isto preizkušnjo.

Kako se uče Kitajci številke

Šolstvo se je na Kitajskem v zadnjem času v marsičem izpremenilo in vidno napredovalo. Sedaj se ne uče mali Kitajci pri računskih urah samo svojih zelo čudnih znakov za številke, temveč morajo poznati tudi naše številke. Podoba, ki jo objavljamo, je posneta iz kitajske računice in ponazuje na več načinov število od 11 do 14. Kakor se lahko prepričate na prvi pogled, pišejo in čitajo Kitajci od desne proti levi. V zgornji vrsti so števila predočena s pikami, kakor pri igri »domino«. Spodaj so kitajski znaki, še nižje pa arabski.

Zanimivo je, da so kitajski znaki za števila podobni rimskim številkam. Tudi tu imamo za 11 križec s črto, četudi v ležečem položaju.

Zagar Marija — dijakinja:

Domotožje

Prišla je spet jesen,
listje rumeni,
mene pa spominja
na pretekle dni.

Oj, ti vas domača,
bistra Kolpa ti,
k tebi, hiša rodna,
srce mi hrepeni.

Nikdar te ne zabim,
če tisoč let živim,
ti hišica mi rodna,
k tebi hrepenim.

Sraka in njeni mladiči

Sraka je peljala svoje mladiče na polje, da bi se učili sami iskati hrane. Toda to mladičem ni bilo po godu; rajši bi se vrnili nazaj v svoje gnezdo, zakaj mnogo udobneje je, če jim mati prinaša hrano v kljunu.

»Otroci,« pravi mati sraka »dovolj veliki ste, da lahko sami skrbite za svojo hrano. Ko sem bila jaz tako velika kakor vi, sem že zdavno sama skrbela zase!«

»Uh, lovec nas bo ustrelil!« so govorili mladiči.

»Ne, ne,« je dejala mati, »lovec potrebuje nekaj časa, da pomeri s puško — in če vidite, da dvigne puško imate dovolj časa, da zbežite!«

»A kaj, če vzame lovec kamen in ga zažene v nas, tedaj mu ni treba meriti in mi smo izgubljeni!«

»Dovolj veliki ste, da lahko pazite. In če vidite, da se lovec skloni, da bi pobral kamen, potem je treba bežati!«

»A kaj, če bi imel lovec kamen že v roki in se mu tako ne bi bilo treba skloniti?«

Tedaj je rekla mati:

»Ho, ko tako bistrò vprašujete, že vidim, da dobro opazujete. In to je glavno — in zato si tudi sami lahko poiščete hrano za svoje želodčke!«

Ko je izrekla te besede, je hitro zletela visoko v zrak in pustila mladiče na polju. In hočeš nočeš so morali sami skrbeti i za svojo hrano i za svojo življenjsko varnost...

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Seme Zvonko, dijak I.b razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Delopost Edi, uč. I.a razr. mešč. šole na Jesenicah, Dušan Rupnik, uč. IV.a razr. na Ledini v Ljubljani, Marica Vidovič, dijakinja v Rušah pri Mariboru, Drimel Zdenka, uč. V. razr. Sv. Križ pri Rogoški Slatini, Božičnik Zvonimir, dijak II.d razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani.

★

Pozor Jutrovčki! Prosite sv. Miklavža, naj vam prinese prelepo volčjo povest »Sivko«. V platno vezana knjiga stane samo 15 din. Lepšega daru si ne morete želeči!

Posetnica

DANA KERN

VIČ

Kaj je ta gospodična?

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 28 zlogov: a — az — bo — bul — burs — če — dem — e — el — je — ka — ke — klo — ne — ni — nis — olj — ra — reš — sa — sti — te — tek — tol — trev — tu — va — vi 14 besed pomena: 1. vseмирski obok; 2. pripadnik indijanskega plemena, katerega država je bila nekoč Mehika; 3. vrsta železa; 4. kraj ob Savi; 5. gorovje v Perziji; 6. razmnoževalni del nekih rastlin; 7. zimsko prevozilo; 8. rudnik železa v Jugoslaviji; 9. narod severne Evrope; 10. francoski protektorat v severni Afriki; 11. koralni greben; 12. južno drevo; 13. gozdna kura; 14. pokrit jarek — da bodo dale začetne in končne črke od zgoraj navzdol Prešernovo misel.

Rešitev križanke

Vodoravno: 2. bor; 4. pelod; 5. lev; 6. rudar; 7. šaš.

Navpično: 1. koledar; 2. beluš; 3. rovaš.

G. Th. Rotman:

Usodna nogometna igra

5. Težko motorno kolo se je zaletelo v zadnjo steno mesarije, se nato ropotaje zrušilo na tla in obrizgalo lepe bele plošče z velikimi oljnimi madeži. Lastnik kolesa, ki se je bil imenitno prekopicnil in priletel z ovrtnikom na kavelj za slanino, je pa veselo obvisel med prašiči.

6. Mesar je hotel kar pobesneti. Še včeraj je bil s pomočnikom kar najskrbneje očistil mesnico, zdaj je bila pa spet vsa umazana. A vrnimo se k svoji žogi in pogledjmo, kaj je z njo kajti nesreč še davno ni konec. Ko je bilo oko motornega kolesa tako usodno zadeto, je priletela na nos vinarškega pomočnika, ki je nosil na glavi poln jerbasa steklenic.

(Dalje prihodnjik)